
SJORS
van de Rebellenclub
11 SEPT. 1965
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 37
CAROL
VOGES

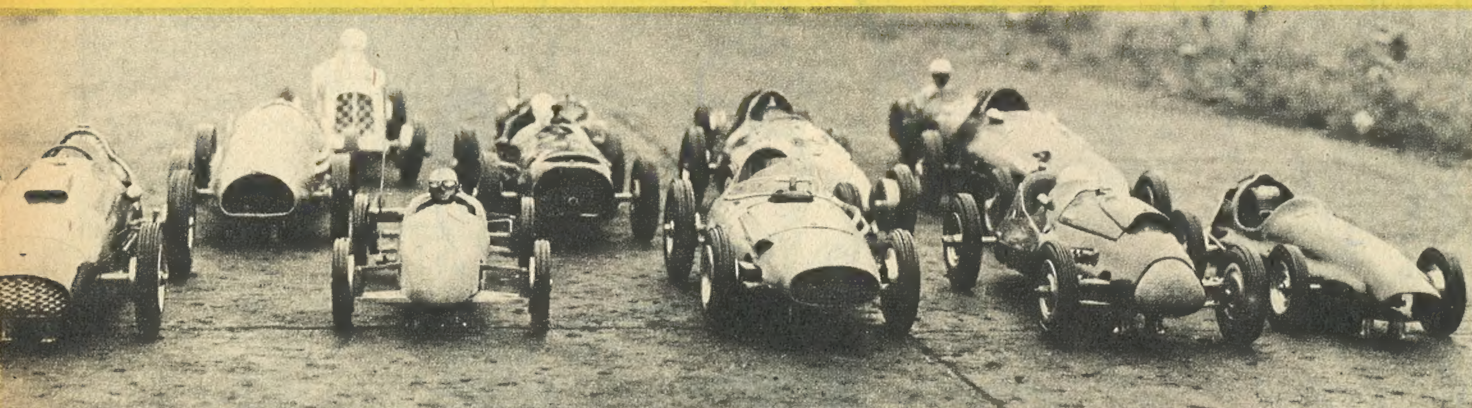
MINIATUURRACES in Engeland

In Groot-Brittannië troosten vele liefhebbers van autoraces, die zelf geen echte racewagen bezitten, zich met kleine modelletjes. In deze wagentjes zitten echte dieselmotortjes die voor een behoorlijke snelheid zorgen. De eigenaars van deze miniatuurrace-auto's zijn verenigd in clubs en houden wedstrijden onder elkaar of met andere clubs. Er zijn in Engeland al een heleboel van zulk soort clubs en er komen er met de dag meer bij. Jong en oud zit met evenveel spanning toe te kijken als bij echte, grote races, als zo'n miniatuurraceautootje met een topsnelheid van vijfenzestig kilometer per uur — want dat kunnen ze, hoe klein ze ook zijn, halen — door de bochten van het racecircuit scheurt. De toeschouwers gaan geweldig op in het spel en roepen en joelen om hun favoriete wagens aan te moedigen.

Net zoals hun grote broers van Le Mans, Monaco en Zandvoort kennen deze miniatuurraceauto's een onderverdeling in klassen. Zo heeft de formule-één-klasse een cilinderinhoud van 1 cc, de formule twee een inhoud

Een aantal miniatuurracewagens staat klaar voor de start. Aan de onderkant kun je duidelijk de rolletjes zien.

Map en moppie

van 0,8 cc en de formule drie een inhoud van 0,6 cc. De kleine racewagentjes zijn niet goedkoop, maar de honderden enthousiastelingen hebben er graag wat geld voor over om de echte spanning van de racebaan in het klein te beleven. De wagentjes zijn gemaakt van metaal of fiberglas. Aan de onderkant zitten rolletjes, waarmee ze langs de rails over het circuit lopen. Het circuit is meestal gebouwd in een soort achtvorm om het verschil tussen binnen- en buitenbaan op te heffen, want ieder autootje heeft zijn eigen rail en kan dus niet naar binnen of naar buiten zwenken zoals echte racewagens dat doen.

Het circuit is in een soort achtvorm gebouwd om het verschil tussen binnen- en buitenbaan op te heffen.

Wat bij grote races de „pits" heet (de plaats waar monteurs klaar staan voor eventuele reparaties), is bij de miniatuurraces deze rommelkist.

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

ZO IS HET WEL GENOEG! WAT HEEFT DE INDIAAN GEZEGD?

HIJ ZEI DAT HIJ EROP REKENDE DAT WIJ HEM ZOUDEN BEVRIJDEN!

IK ZAL JULLIE LEREN MIJ TE MISLEIDEN! HEE DAAR, MANNEN, GRIJP DIE TWEE!

ÉÉN BEWEGING EN WE SCHIETEN!

DAVY, NEEM HUN HUN WAPENS AF!

EEN HEEL ARSENAAL!

OEF!

HOND! JE HEBT ME GEGESELD!

GESELEN IS VOOR EEN INDIAAN EEN BELEDIGING DIE SLECHTS KAN WORDEN UITGEWIST MET BLOED...
IK ZAL JE SCALPEREN!
HELP! HELP! HEB MEDELIJDEN!

LAFAARD! JE JANKT ALS EEN KIND. JE VERDIENT NIET EENS DAT IK JE SCALPEER!

EN NU WIL IK WETEN WAT JE HIER UITVOERT, BRAKE!

WIJ ZIJN EERLIJKE GOUDZOEKERS. WE GAAN NAAR IDAHO, WAAR WE EEN ADER ONTDEKT HEBBEN!

EN DIE TWEE PAARDEN, WAAR HEB JE DIE GESTOLEN?
IK HEB ZE GEKOCHT...

LEUGENAAR! DIE PAARDEN ZIJN GE-STOLEN! JULLIE ZIJN PAARDEDIEVEN EN DAAROM ZUL JE HANGEN!

ZIE MAAR DAT JE ME KRIJGT!

ARRANZ-65.
PANG!
EEN SCHOT WEERKLINKT EN HET MES VAN BRAKE VERSPLINTERT IN ZIJN HAND...

WIE HEEFT GESCHOTEN? WIE VERBERGT ZICH IN DE STRUIKEN?

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

De meisjes zijn samen met Hugo en zijn vrienden opgesloten in de grot. Lydia achtervolgt de boeven die dit gedaan hebben, maar ze wordt opgemerkt. . .

LYDIA HEEFT ER GEEN IDEE VAN WAT DE BEIDE MANNEN VAN PLAN ZIJN. . .

INTUSSEN IS OP SCHOOL AL ALARM GESLAGEN. DE DIRECTRICE TELEFONEERT MET DE POLITIE. . .

HEEL DE STAD ZOEKT NAAR JE EN JIJ LOOPT HIER RUSTIG OP STRAAT. WAAR ZIJN JE VRIENDIN-NEN?

MIJN... VRIENDINNEN... SNIK...
TOE NOU, NIET HUILEN!... VERTEL HET ME MAAR. IK BEN ONDER-WIJZER.

KENT U HUGO SOMS?
JA ZEKER! HIJ KOMT ZELDEN OP SCHOOL!

KOM VLUG MEE! MIJN VRIENDINNEN ZIJN IN GEVAAR! U ALLEEN KUNT HEN HELPEN!

MAAR LEG ME EERST EENS ALLES UIT!...
KOM MEE! IK ZAL U ONDERWEG ALLES UIT-LEGGEN!

WAT DOEN WE NOU?
DIE VENT HEEFT ALLES IN DE WAR GESTUURD!

WAAR GAAN WE NOU HEEN? IK BEN DOOD-MOE!

creal presse
SNAP JE NIET DAT ZE DE ANDEREN GAAN BEVRIJDEN? DAT MOETEN WE VERHIN-DEREN!
MAAR IK BEN VEEL TE MOE OM DAT HELE EIND TERUG TE LOPEN!

ALS LYDIA HAAR VERHAAL VERTELD HEEFT...
JULLIE ZITTEN FLINK IN DE MOEILIJK-HEDEN! WE HADDEN BETER METEEN DE POLITIE KUNNEN WAARSCHUWEN!
NEE, DAT WIL HUGO NIET!

IK ZAL HUGO WELEENS ONDER HANDEN NEMEN!
DAAR IS DE GROT, MENEER!
WAT ZULLEN DE TWEE „BEVRIJDERS" IN DE GROT VINDEN? LEES DAT VOLGENDE WEEK!

TIGER JOE en

Tiger Joe is het Watabelendorp binnengeslopen. Slokje en meneer Wingelman houden even buiten het dorp de wacht. . .

de verboden berg

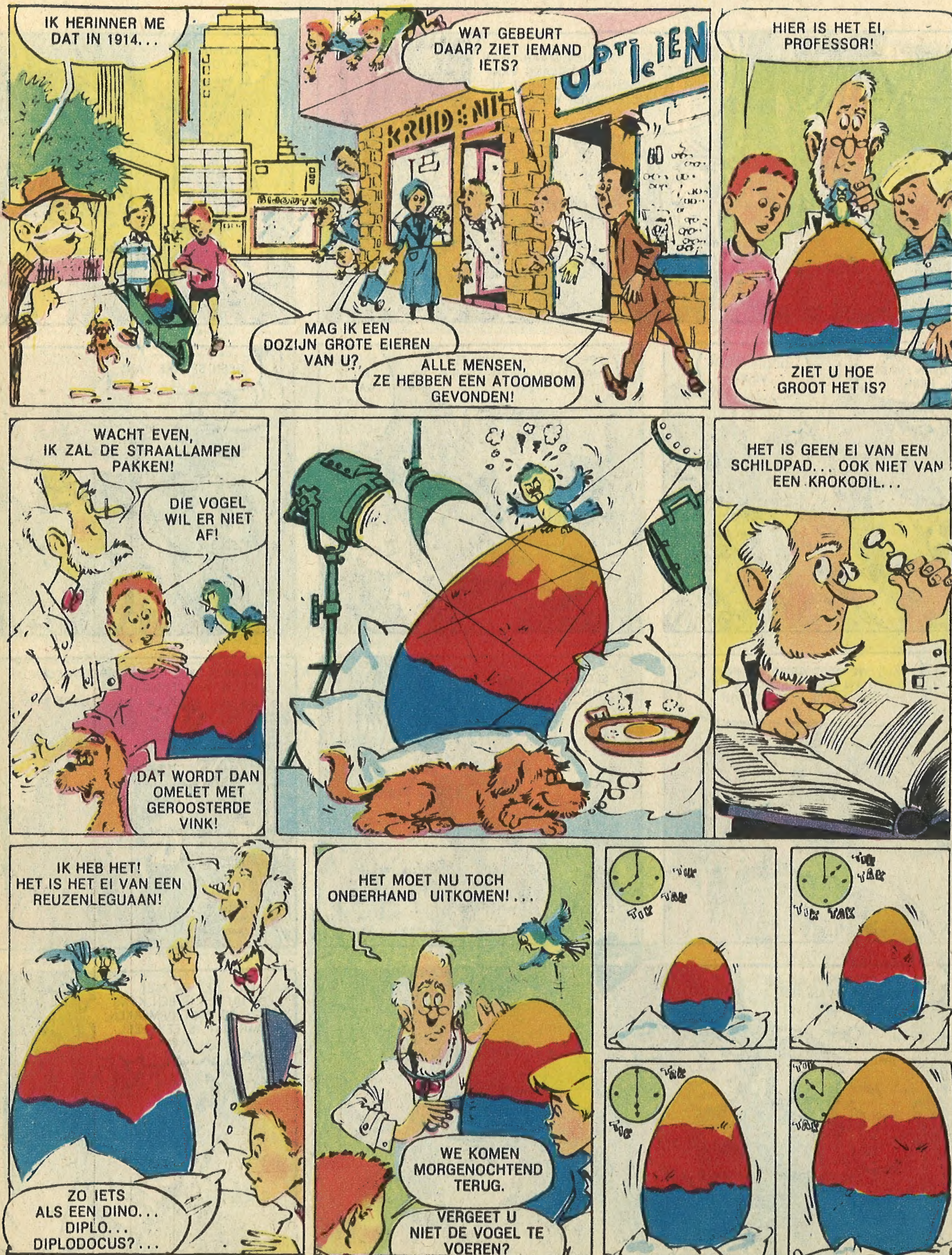

OPSCHUDDING ROND "een DIPLODOCUS"

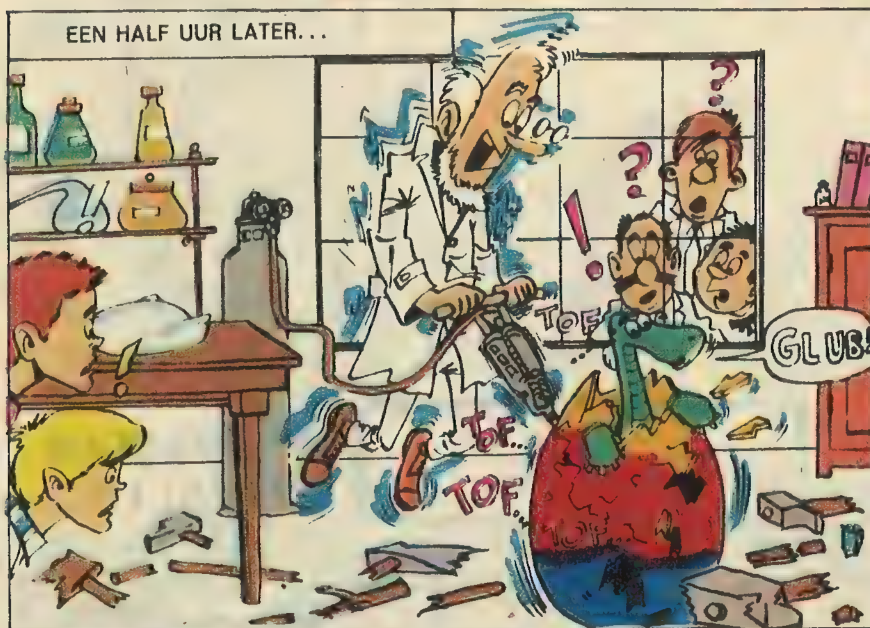
Twee jongens hebben een ei gevonden dat steeds groter wordt. .

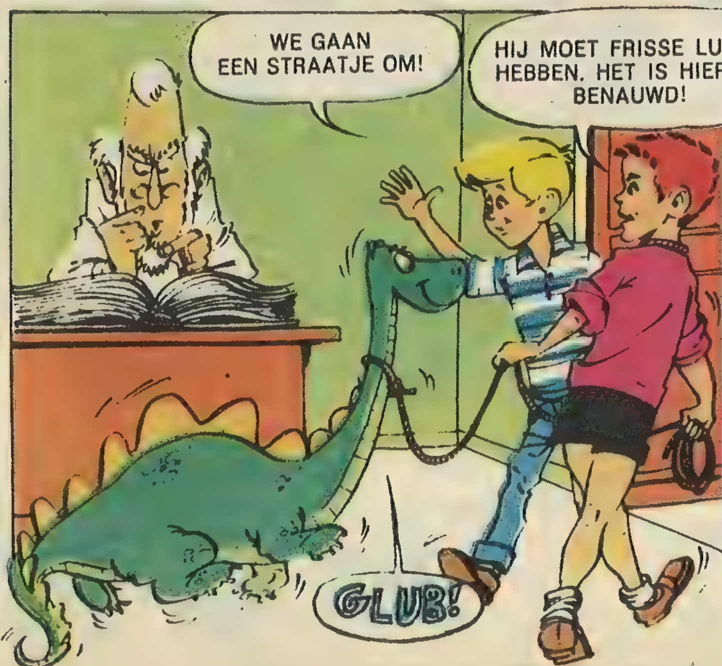

ZIE JE DAT?
HET BEWEEGT!
HET IS ZOVER.
WE ZULLEN DE
SCHAAL OPEN-
MAKEN!

HIER HEB IK EEN HAMER...
SLAAT U
NIET TE HARD?...
ZAL IK VAST
EEN FLESJE VOOR DE
BABY MAKEN?

DIE SCHAAL IS KEIHARD.
IK MOET IETS STEVIGERS
HEBBEN!

EEN HALF UUR LATER...
TOF
GLUB!
TOF
TOF

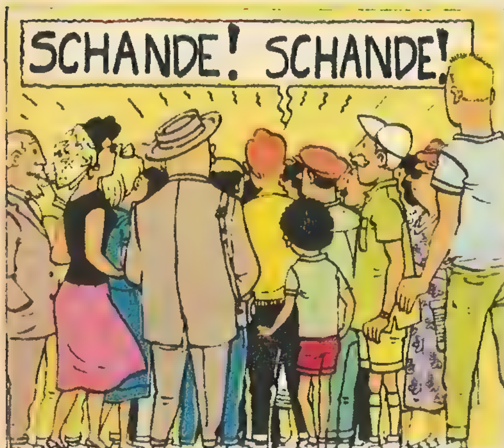

MAAR... DAT IS EEN DIER UIT DE
VOORHISTORIE!
GLUB!
EEN DURE KLANT, ALS JE
HET MIJ VRAAGT. DAT IS AL ZIJN
TWAALFDE FLES!

WE GAAN
EEN STRAATJE OM!
HIJ MOET FRISSE LUCHT
HEBBEN. HET IS HIER TE
BENAUWD!
GLUB!

WAT IS ER?
GEBEURT ER WEER
IETS?
IK HERINNER ME
DAT IN 1914...
EEN MONSTER!
HELP!
RENNEN
VOOR JE LEVEN!...

Avontuur in de

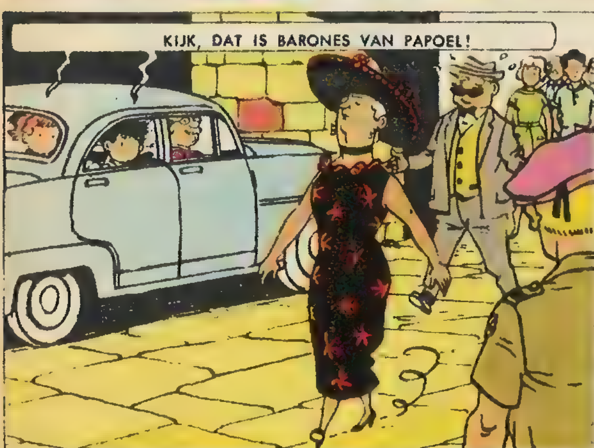

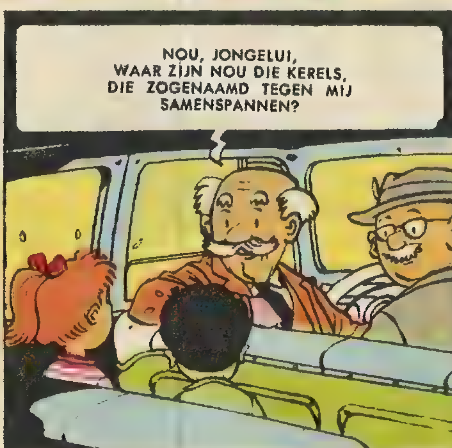

PYRENEEËN

Tom en Tanja zijn met professor Ticoli in Mont-Louis aangekomen. Hun aandacht wordt getrokken door een opstootje. . .

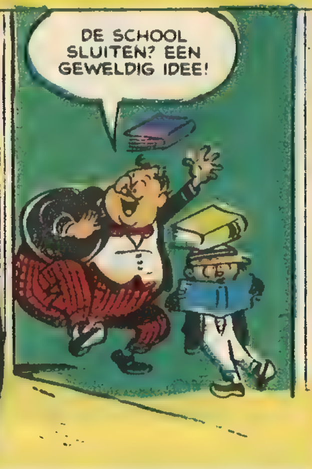
Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

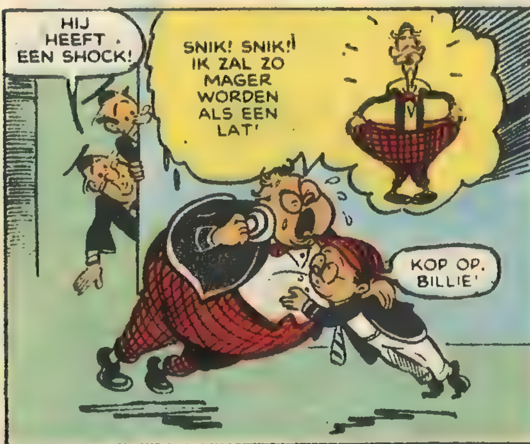

GEZIEN DE HEERSENDE DUURTE MOET IEDEREEN PROBEREN MINDER TE ETEN

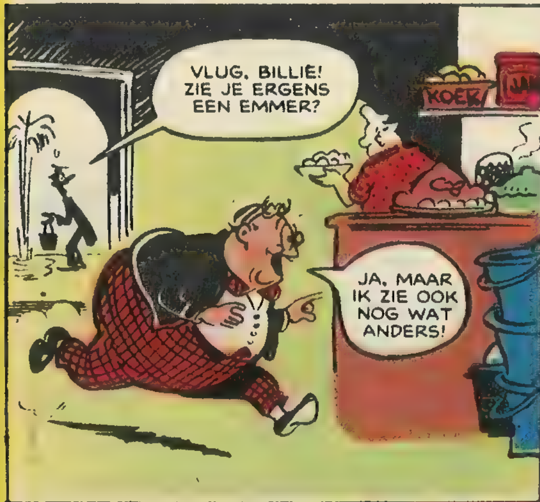

EN DAT VINDT DE NOTARIS OOK!
VOLGENS DEZE OUDE WET BEHOORT ALLES WAT OP DIT TERREIN GEVONDEN WORDT, AAN DE VINDER!
EN DAT BEN IK! WIE DOET ME WAT!
NOTARIS

IK BEN BEREID U EEN AANDEEL IN DE WINST TE GEVEN, ALS U BELOOFT ME NIKS MEER TE LEREN EN ME NIET MEER TE SLAAN!
DAT BELOOF IK!

DAN GAAN WE NU DE OLIE VERKOPEN! HAAL EENS VLUG EEN PAAR EMMERS OM DAT SPUL IN TE DOEN!
OKEE!

VLUG, BILLIE! ZIE JE ERGENS EEN EMMER?
JA, MAAR IK ZIE OOK NOG WAT ANDERS!
KOEK
JAM

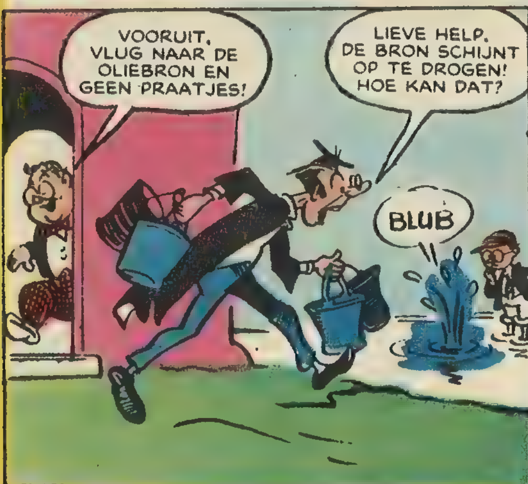

O, BILLIE, REKEN MAAR DAT JIJ ER STRAKS VAN LANGS KRIJGT!
O NEE! KWEL HEEFT BELOOFD ME NIKS TE DOEN!
KEUKEN
SMAK!
PIF

DE OLIE SPOELT ALLEMAAL WEG! WAAR BLIJFT BILLIE TOCH!

HET VOLGENDE OGENBLIK GLIJDT MENEER KWEL UIT...
HÈ, HÈ, DAT HEEFT NOG EENS LEKKER GESMAAKT!

HEE, HEE, WAT MOET DAT NOU, KWEL?
BANG
JAM

HOE DURF JE AAN DAT ETEN TE KOMEN! IK ZAL JE STRAFFEN!
VERGEET HET MAAR! U HEBT BELOOFD ME NIKS TE DOEN!
JAM

VOORUIT, VLUG NAAR DE OLIEBRON EN GEEN PRAATJES!
LIEVE HELP, DE BRON SCHIJNT OP TE DROGEN! HOE KAN DAT?
BLUB

WELKE IDIOOT HEEFT ONZE OLIETANK LEKGEPRIKT?
BLUB
OLIE-TANK VOOR VERWARMING
VOL
LEEG

IK BREEK MIJN BELOFTE! KOM HIER JIJ, VLEGEL!
HELP! MIJN VOETEN ZITTEN VAST!

WALVISSEN ZIJN WARE REUZEN

Miljoenen jaren geleden verhuisden enkele landdieren naar de zee om daar voedsel te zoeken. Sommige van hen bléven in de zee en men neemt aan dat de walvissen op die manier zeedieren zijn geworden

Walvissen leven in de zee, maar het zijn geen vissen. Het zijn zoogdieren met warm bloed en longen, die precies zo ademhalen als wij. De moederdieren voeden hun jongen met melk. Hieronder zie je een blauwe vinvis, de grootste van de meer dan honderd verschillende soorten walvissen. Dit dier weegt evenveel als dertig olifanten en is rond dertig meter lang. De baby ernaast is zo groot als een flinke autobus en slaat per dag een ton melk achterover.

Zeewier en andere kleine voorwerpen hechten zich vast aan de huid van de walvis en daarom schuurt het dier van tijd tot tijd met zijn huid langs een rots om ze te verwijderen. Sommige walvissoorten leven in groepen of scholen bijeen. Ze zijn erg vrolijk van aard en soms springen ze boven het wateroppervlak uit van plezier

Walvissen ademen via een gat in hun kop en onder water kunnen ze ongeveer een uur lang hun adem inhouden. Zodra het dier weer aan de oppervlakte komt, wordt de warme adem door het gat naar buiten gestuwd, waar hij als witte stoom boven de kop hangt. Dit is het zogenaamde „spuiten" van de walvis. Walvissen hebben erg veel voedsel nodig. Sommige soorten hebben geen tanden. In plaats daarvan hebben ze rijen benige platen in hun geweldige bek. Deze platen staan dwars in de bek en zijn bedekt met fijn haar. Het geheel werkt als een zeef. Tijdens het zwemmen hapt de walvis miljoenen kleine zeedieren tegelijk met grote hoeveelheden water naar binnen. Het water spuwt hij weer uit, de diertjes blijven hangen. Hij haalt ze met zijn tong bij elkaar en verzwelgt ze.

Deze toegangspoort voor een landhuis in Denemarken is gemaakt van kaakbeenderen van een walvis.

L. Field Marchant

De walvissen die tanden hebben (zoals de potvis of cachelot), voeden zich met zeehonden, dolfijnen en inktvissen. Deze dieren hebben een hard skelet en daar heeft de walvis, nadat hij er een opgegeten heeft, nogal last van. De fijngemalen beenderen van zijn prooi spuwt hij weer uit in de vorm van amber. Het is een grijze massa en lijkt wel iets op kaas. Het wordt gebruikt bij het maken van parfum.

Walvissen zijn over het algemeen vriendelijke dieren. Het komt nogal eens voor dat leden van poolexpedities de dieren over de neus kunnen aaien als ze hun grote kop door een gat in het ijs steken om adem te halen. Na die „liefkozing" verdwijnen ze dan weer in de diepte.

WETENSWAARDIGHEDEN
uit het wilde westen

DE RENOBENDE

De eerste treinroof in de Verenigde Staten — en misschien in de hele wereld — vond plaats op 6 oktober 1866 en de daders waren de gebroeders Reno. Met zijn vijven vormden zij in die dagen een brutale en gevreesde roversbende, die stelend en plunderend door het westen trok en geen genade kende met zijn slachtoffers. Vreemd genoeg beschikten deze keiharde kerels over gevoel voor humor. Dit bewezen

ze toen ze op zekere dag gevangengenomen werden bij Council Bluffs in de staat Iowa. Ze werden opgesloten in de plaatselijke gevangenis, maar wisten op de morgen van 1 april 1868 uit de cel te ontsnappen. Toen de bewakers de verdwijning van de boeven ontdekten, zagen ze tot hun verbazing dat over de hele breedte van de muur van de cel, waaruit de broers ontsnapt waren, met grote letters 1| APRIL geschilderd was. Natuurlijk konden de mannen van de wet dit grapje maar matig waarderen. De gebroeders Reno zijn na jaren van knap speurwerk tenslotte allemaal — en nu voorgoed — ingerekend.

SPAANS ONTDEKKINGSREIZIGER WAS AMERIKA'S EERSTE COWBOY

In de maand februari van het jaar 1540 verliet een Spanjaard, genaamd Francisco Vasquez de Coronado, de stad Mexico City en trok met een groep avonturiers naar het noorden, in de hoop daar goud en andere bodemschatten te vinden. Maar alles wat hij na een moeilijke en gevaarlijke reis vond, waren de pueblo's of dorpjes van de Zuni-Indianen in Nieuw-Mexico. Hij trok verder en leidde zijn mannen door Nieuw-Mexico, Arizona, Texas en Kansas. Ook hier had zijn zoeken geen succes, want het enige belangrijke dat hij ontdekte was de Grand Canyon, een diepe rotsspleet, die zich door het midden van de Verenigde Staten slingert. Teleurgesteld keerden hij en de overlevenden van zijn groep terug naar Mexico City, waar zij in het voorjaar van 1542 aankwamen. Coronado was de eerste blanke die in contact was geweest met de Pueblo-Indianen en hij was ook de eerste veedrijver van het westen, want hij voerde vijfhonderd stuks rundvee mee op zijn lange tocht.

STAARTRIJDER

Een van de slechtste baantjes bij het drijven van vee over de vlakten van het westen was weggelegd voor de cowboy die helemaal achter aan de kudde reed. De hoeven van de kudde — vaak bestaande uit duizenden stuks vee — wierpen grote stofwolken op en de man aan de staart van de kudde had daar natuurlijk erg veel last van. Het baantje van „staartrijder" werd meestal gegeven aan degene onder de drijvers, die de minste ervaring had. Ook gebeurde het wel dat een cowboy, die 's nachts in slaap gevallen was, terwijl hij de wacht hield, voor straf achter aan de kudde geplaatst werd.

BUFFALO BILL VERSLOEG GENERAAL CUSTER... OP EEN MUILEZEL!

De Amerikaanse generaal George Armstrong Custer was een groot paardenkenner en hij bereed altijd het beste dier dat er te krijgen was. Op zekere dag werd Buffalo Bill, de bekende held van het wilde westen, aan zijn staf toegevoegd als verkenner. Hij zou de generaal de weg wijzen naar een bepaald fort. Maar de generaal keek vreemd op toen Buffalo Bill verscheen op een muilezel. Hij beval hem dit rijdier onmiddellijk te ruilen voor een paard, maar Buffalo Bill weigerde. Daarop werd de generaal zo woedend, dat hij Buffalo Bill liet voor wat hij was en op eigen houtje de tocht naar het fort ondernam. Groot was zijn verbazing toen hij op de bestemde plaats aankwam en daar Buffalo Bill aantrof, die er eerder was aangekomen dan hij, en dat op een muilezel!

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

EN ZO RIJDEN ONZE VRIENDEN DOOR HET VERLATEN LANDSCHAP. ZIJ VOLGEN DE SPOREN DIE HET PAARD VAN DE BANDIETEN HEEFT ACHTERGELATEN IN HET MULLE ZAND VAN DE KNEKELVALLEI
OEF, WAT EEN HITTE!

DIE KNOL VAN OLD JOE MOET EEN TAAIE RAKKER ZIJN. TWEE SCHAVUITEN OP JE RUG DOOR DEZE WOESTENIJ VERVOEREN IS GEEN PEULESCHILLETJE, EN ZEKER NIET BIJ DEZE TEMPERATUUR!

ENIGE UREN LATER...
ALS WE DIE KOFFER TERUG HEBBEN, HOE VINDEN WE DAN OOIT DIE MENEER DON GALVANOZ, WANT AAN HEM MOESTEN WE DE KOFFER OVERHANDIGEN. DAT WAS DE OPDRACHT VAN PROFESSOR PIECKER.
WAT EEN TOESTAND! WAT EEN PROBLEMEN!

HET BEGINT DONKER TE WORDEN. IK ZOU DEZE NACHT GRAAG IN EEN ZACHT BED SLAPEN. MIJN VERMOEIDE LEDEMATEN ZOUDEN DAAR FLINK VAN OPKNAPPEN!
RONK
RONK

EERST EEN WARM BAD... DAN LEKKERE KOFFIE... EN EEN SIGAAR!
HEE, WAT ZOU ER OP DAT BORD STAAN?

DAT NOEM IK BOFFEN. NU HEBBEN WE EEN ONDERKOMEN VOOR DE NACHT!
NAAR HOTEL „PABLO"
DE KOFFIE IS KLAAR!

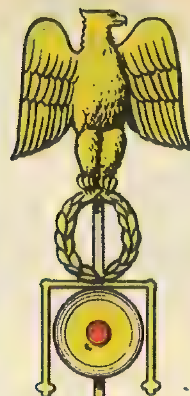

WE ZULLEN ER GAAN KIJKEN, MAAR HET STAAT MIJ HELEMAAL NIET AAN. WAT KAN DAT VOOR HOTEL ZIJN, HIER IN DEZE VERLATEN STREEK? MISSCHIEN EEN SMOKKELAARSNEST OF EEN ONDERKOMEN VOOR DUISTERE AVONTURIERS!

EVEN LATER...
KIJK DAAR EENS! EEN VERLATEN GOUDMIJN! EN DAAR LIGT HET HOTEL!
DE PAARDESPOREN LEIDEN REGELRECHT NAAR DAT SCHUURTJE!
DUS HIER ZITTEN DE DIEVEN MET ONZE RODE KOFFER!
PABLO

Korte inhoud: Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, worden op een Romeins schip naar Rome gebracht. Onderweg sterft de kapitein van het schip, die beloofd had hun de vrijheid te zullen hergeven. In Rome worden de jongens op de slavenmarkt verkocht. Bryn wordt gekocht door een patriciër, Decimus Sempronius Maximus, die hem bestemt voor zijn kleinzoon Gajus. Bryn ontmoet in de stad Eddi, die eerst bij de voddenkoopman Servius Calvus en daarna bij een aannemer in dienst is. Later trekt Bryn met Gajus uit Rome weg. Ze raken bij een gevecht betrokken en Bryn wordt door Eddi, die vrijgekomen is, gered. In Zuid-Italië ontmoeten ze de koopman Kalitas. Ze gaan met hem naar Judea en vervolgens naar Egypte, waar ze hun oude vriend Jon de scheepskok terugzien.

21

ONDER DE ADELAAR

DOOR H.R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

HOOFDSTUK 12

EEN NIEUWE TAAK VOOR EEN OUDE VRIEND

„Dat is een pracht van een verhaal," zei Jon, toen de jongens hem de volgende dag het relaas van hun belevenissen in Italië en in Judea hadden gedaan. „Ik ben gek op kerels die het avontuur aandurven. En daarvan hebben jullie het overtuigende bewijs geleverd."

„Och, ik heb zo'n idee dat er heel wat weggelopen slaven rondlopen," merkte Eddi bescheiden op.

„Dat is waar," hernam Jon, „maar er zijn er nog veel meer die zich tenslotte in hun slavenlot schikken. In het begin dromen ze misschien nog weleens van de vrijheid, maar als gevolg van de dagelijkse sleur en van het geregelde eten stompen ze al gauw af."

„Wij gelukkig niet," antwoordde Eddi zelfbewust. „Omdat we nu eenmaal niet voor een dergelijk bestaan in de wieg zijn gelegd. Maar vertel eens, Jon, wat heb jij zoal meegemaakt sinds we je voor het laatst hebben gezien daar op die Romeinse slavenmarkt?"

„Wat zal ik je zeggen," zei Jon. „Erg veel heb ik eigenlijk niet te vertellen. Jullie weten dat na de dood van Frontus diens familieleden al zijn bezittingen te gelde hebben gemaakt, zijn schip niet uitgezonderd?"

„Ja," zei Bryn, „maar we dachten dat jij bij de bemanning zou blijven om aan te monsteren bij de nieuwe eigenaar."

Jon schudde zijn hoofd. „Niks hoor. Het kwam me voor dat ik mijn buik vol had van het zeemansbestaan. Ik had me voorgenomen een klein boerderijtje te kopen, maar mijn broer, die me onderdak had verschaft totdat ik een geschikt plekje zou vinden, haalde me over om zijn compagnon te worden. Hij had zich in het hoofd gezet een bescheiden bootje te bemachtigen, waarmee we ons geluk in de handel konden beproeven door langs de kust van haven tot haven te varen. Aanvankelijk wilde ik er niets van horen, maar toen ik een paar weken aan land had gezeten, begon ik toch weer naar zee te verlangen en daarom ging ik met het plan akkoord. Het type boot dat we op het oog hadden, was nergens te vinden. Daarom namen we elk maar een aandeel in een Egyptisch schip dat voor het vervoer van vee was ingericht. En sinds die tijd hebben we onophoudelijk tussen Rome en Alexandrië op en neer gevaren. We hebben vast werk, dat goed betaalt, maar als je het mij vraagt, kan het toch niet in de schaduw staan van de reizen die ik vroeger in dienst van Frontus heb gemaakt. Daar beleefde je tenminste nog eens wat."

Bryn liet zijn blik over de ontelbare schepen dwalen die elkaar in de uitgestrekte haven verdrongen. „Is er voor al die boten werk te vinden in Alexandrië?" vroeg hij weifelend.

„Zeker, jongen. Voor nog veel meer boten zelfs. We zijn hier in de drukste haven van de hele wereld. En niet alleen de drukste, maar ook de belangrijkste, zeker nu de prefect erin geslaagd is de stad tot stapelplaats te maken voor de Indische specerijenhandel. Er is hier altijd wat te doen. Als er geen graan naar Rome moet worden gebracht, liggen er hele vrachten katoenprodukten, karpetten, ijzerwaren en wat niet al te wachten op transport naar alle havens tussen Gallië en Parthië."

„Deze stad is nog groter dan Rome," zei Eddi. „Ik snap nog altijd niet hoe we je hier tegen het lijf zijn gelopen."

Jon lachte. „Ze zeggen dat als je een jaar lang op het Farao-eiland zou gaan staan, alle reizigers ter wereld aan je zouden voorbijtrekken."

„Ik ben blij dat we geen vol jaar op je hebben hoeven te wachten," zei Bryn. „Maar er zijn ook mensen die we liever niet onder ogen komen. En daarom is het maar een goed ding dat we hier niet langer dan een paar weken blijven."

„Daar zeg je zo iets," antwoordde Jon, plotseling een en al belangstelling. „Weten jullie al wanneer je hier vandaan gaat?"

„Het wachten is op de dag dat Titus scheep gaat naar Rome. Onze baas heeft een contract met hem gesloten voor de proviandering van zijn troepen zolang ze hier aan wal zijn."

„En wat gaan jullie doen als het eenmaal zover is?"

„Nou, dan krijgen we van Kalitas ons loon en dan kunnen we gaan en staan waar we willen. Wat dacht je, zou het erg moeilijk zijn om een schip te vinden dat vanhier naar Brittannië vaart?"

„Het lijkt me van niet," bracht Eddi in het midden. „Kalitas is bevriend met verschillende reders en hij heeft beloofd ons een handje te helpen als het werk er op zit."

„Dat kan wel zijn," merkte Jon op, „maar als hij nu eens niet al te veel tijd meer voor jullie heeft nadat hij

orde op zaken heeft gesteld? Ik wil jullie niet teleurstellen, maar je moet er rekening mee houden dat die dingen weleens langer kunnen duren dan je denken zou. Niemand weet nog wanneer Titus Egypte verlaat en eerder kunnen jullie niet weg. Ondertussen komt het tijdstip snel dichterbij waarop de schepen, bestemd voor de grote vaart, worden opgelegd om te overwinteren. Als dat gebeurt voordat jullie van je verplichtingen zijn ontslagen, hoe denk je dan de komende maanden door te brengen?"

,,O, er is hier werk genoeg te vinden," zei Eddi. ,,In ieder geval, ik geloof vast niet dat Kalitas ons aan ons lot overlaat."

,,En misschien gaat Titus wel veel gauwer weg dan we nu kunnen vermoeden," voegde Bryn er hoopvol aan toe.

,,Laten we het daar maar op houden," besloot Jon. ,,Maar als dat niet het geval mocht zijn, zou ik mijn tijd maar niet verknoeien met het zoeken naar een ander baantje. Ik reken erop dat jullie dan regelrecht naar mij toe komt. Dan zullen we verder zien. Afgesproken?"

De jongens bedankten hem vriendelijk voor zijn aanbod, maar hoopten heimelijk dat ze er geen gebruik van zouden hoeven te maken. Ze troostten

,,Jon had het nog niet zo slecht bekeken," mopperde Bryn, toen ze het nieuws bespraken.

,,Kom, kom, niet zo somber," antwoordde Eddi optimistisch. ,,Dat betekent nog altijd niet dat we in tijdnood komen, hoor. Ik heb mijn licht eens bij Aulus opgestoken. En die heeft me verteld dat de laatste schepen naar Gallië pas tegen het einde van de maand vertrekken. Na het feest hebben we dus nog minstens veertien dagen tot onze beschikking. Als we die tijd goed gebruiken, moeten we het toch zeker kunnen klaarspelen om een boot te vinden?"

,,Dacht je dan dat hij meteen na het feest zou vertrekken?" ging Bryn op bittere toon voort. ,,Let maar eens op mijn woorden: hij blijft hier net zo lang rondhangen, totdat het voor ons te laat is om dit jaar nog terug te gaan naar huis."

De jongens deden beiden hun best niet aan dit pessimisme toe te geven, maar toen de feestdagen eenmaal waren aangebroken en de hele stad

,,Nu is onze kans voorgoed verkeken," zei Eddi woedend. ,,Als je het mij vraagt, gaat hij nu helemaal niet meer naar Rome terug."

,,Daar ben ik nog niet zo zeker van," merkte Jon bedachtzaam op. ,,Het zou best weleens kunnen zijn dat Titus van gedachte moet veranderen en dat hij veel eerder vertrekt dan hij ooit van plan is geweest."

,,O ja? En waarom dan wel?" vroeg Bryn ongelovig.

Jon keek behoedzaam om zich heen voordat hij antwoord gaf. Ze hadden elkaar getroffen op hun vaste punt van ontmoeting, een bank in het park dat de haven van de stad scheidde. ,,Omdat," zei hij zacht, ,,de oude man in Rome vroeg of laat te horen krijgt wat zich hier heeft afgespeeld en omdat dan wel zal blijken dat hij het daar helemaal niet op begrepen heeft."

Het gezicht van Eddi klaarde op. ,,Er zou dus een kans kunnen bestaan dat Titus van de keizer opdracht kreeg naar Rome terug te keren?"

,,Als ik keizer was, was dat niet alleen hoogstwaarschijnlijk, maar absoluut zeker," zei Jon met nadruk.

Enige tijd later ging Titus inderdaad naar Rome; hij ging zonder lijfwacht, als teken dat hij geen kwade bedoelingen had.

Voor Eddi en Bryn was ondertussen

Bryn liet zijn blik over de ontelbare schepen dwalen, die elkaar in de uitgestrekte haven verdrongen.

zich met de gedachte aan de Romeinse galeien die in grote aantallen tot vlak bij de havenkade lagen gemeerd, fris in de verf en klaar om uit te zeilen.

Inmiddels verstreek de ene dag na de andere zonder dat Titus aanstalten maakte om te vertrekken. En weldra begon het gerucht de ronde te doen dat hij van plan was om te blijven totdat het feest ter ere van Apis achter de rug zou zijn.

telkens weer uitliep om er getuige van te zijn hoe Titus zijn rol van eregast vervulde, moesten ze wel tot de slotsom komen dat hun plannen weinig kans van slagen hadden.

Tijdens een aparte plechtigheid werd Titus gekroond met de diadeem van Egypte en overladen met al de eerbewijzen waarop eigenlijk alleen regerende vorsten aanspraak konden maken. De Alexandrijnen waren wild van vreugde.

het grootste plezier van het dagelijks werk af. Ze beseften maar al te goed dat de soldaten niet zouden vertrekken voor Titus zijn beleid tot ieders tevredenheid in Rome had verdedigd en dat het, als de troepen eenmaal werden ingescheept, voor hen te laat zou zijn om nog een plaatsje te bemachtigen op een van de laatste schepen die koers zouden zetten naar het westen. Toen Kalitas merkte hoe diep ze in de put

zaten, stak hij hun een hart onder de riem.

,,Maken jullie je nu maar niet al te ongerust," zei hij sussend. ,,Als jullie nog een paar dagen even hard blijft werken als ik van jullie gewend ben, hoop ik het gedurende de rest van mijn verblijf hier wel zonder jullie te kunnen stellen. Ik was namelijk van plan jullie te laten aanmonsteren op de *Gloria*. Dat is een fruitschip dat geregeld naar Gallië vaart en tegen het einde van de maand naar zijn thuishaven vertrekt. En ik zal jullie zeggen waarom ik er zoveel prijs op stel dat je juist die reis meemaakt. Er is mij wel iets aan gelegen dat jullie zo spoedig mogelijk Brittannië bereiken. Ik heb daar namelijk werk voor jullie." Hij glimlachte toen hij hun monden zag openvallen van pure verbazing. ,,Nee, nee, ik ben me er heel goed van bewust dat ik binnenkort jullie baas niet meer zal zijn. Maar ik wil jullie een voorstel doen, begrijp je? Als jullie vanavond klaar zijn met je werk, kom dan bij me thuis. Ik heb Aulus opgedragen op jullie te wachten. Hij komt dan wel met jullie mee en dan zal ik jullie vertellen wat ik van plan ben."

Eddi keek zijn baas sprakeloos na, toen deze op zijn gemak de poort uit kuierde.

Kalitas toonde zich een voortreffelijk gastheer en liet een maaltijd opdienen, zo heerlijk als de jongens in geen tijden hadden geproefd. Hij praatte aanvankelijk alleen over alledaagse zaken: de laatste kletspraatjes, de nieuwe spelen en de wagenrennen. Maar toen de maaltijd ten einde was, kwam hij voor de dag met wat hij op het hart had.

,,Als ik het voor elkaar breng dat jullie naar Brittannië terug kunnen reizen, zouden jullie daar dan voor me willen werken?" vroeg hij. ,,Jullie zouden net als hier door het land kunnen trekken, maar dan niet alleen om de produkten af te halen, maar vooral om ze voor me te kopen en op te slaan. Ik zou jullie een lijst kunnen meegeven van de dingen waarvoor ik het meest ben geïnteresseerd."

,,Wat voor dingen bedoelt u?" informeerde Bryn.

,,Deze bijvoorbeeld," antwoordde Kalitas, terwijl hij een streng kralen op tafel legde.

Eddi bekeek ze aandachtig en richtte daarna zijn ogen weer op zijn baas. ,,Die zijn uit Brittannië afkomstig," zei hij. ,,Dat zie ik zo aan de manier waarop ze bewerkt zijn."

,,Voor de mensen in Rome en in Alexandrië zijn die Britse kralen iets buitenissigs, waar ze goed voor betalen," zei Kalitas. ,,Als ik er genoeg kon krijgen, zou ik de winkels ermee vol kunnen stoppen. Ik ben ervan overtuigd dat er met deze spulletjes goed geld is te verdienen. En niet alleen met kralen, maar ook met broches, spelden en andere opsmuk."

,,Het is waarschijnlijk makkelijk genoeg," merkte Eddi op. ,,Dat soort snuisterijen is er bij ons meer dan genoeg te krijgen."

,,Prachtig!" Kalitas haalde een boek te voorschijn uit een van de vakjes in zijn kantoor en rolde het open.

,,Hier hebben jullie een overzicht van de artikelen waarvoor ik geïnteresseerd ben," zei hij, terwijl hij de jongens het perkament overhandigde. ,,Ik dacht zo dat jullie het beste in de loop van het jaar konden proberen er zoveel mogelijk van te bemachtigen. Je zou dan je inkopen voor mij in bewaring kunnen houden, totdat je in de zomer bericht van mij krijgt. In de gunstige tijd vertrekken er vanhier heel wat schepen naar Brittannië en het lijkt me niet zo'n kunst de nodige laadruimte gereserveerd te krijgen."

,,Ik begrijp wat u bedoelt," zei Eddi. ,,En als u denkt dat wij geschikt zijn voor de taak die u op het oog hebt, zullen we die graag op ons nemen."

,,Schitterend!" riep de koopman enthousiast uit. ,,Jullie hebt een langdurige oefening achter de rug en daarom twijfel ik er geen ogenblik aan dat je succes zult hebben." Hij wreef zich in de handen en keek hen stralend aan. ,,Dan zijn we het dus over de hoofdzaken eens. Aulus zal jullie de verdere bijzonderheden vertellen."

Hij nam er zijn gemak van en knikte de boekhouder toe, die een blad perkament voor de dag haalde en het op de tafel uitspreidde. Hij nam elk punt nauwkeurig onder de loep, waarbij hij de bedoelingen van zijn meester zo duidelijk mogelijk verklaarde en geduldig op al de vragen van de jongens antwoordde.

Toen ze eindelijk opstapten, waren ze volledig op de hoogte van het plan. Een paar dagen later kregen ze van Kalitas te horen dat deze, samen met Aulus, de laatste toebereidselen had getroffen. Tot Gallië zou de boekhouder hen vergezellen. Hij zou hun een voorraadje goederen, bestemd voor de ruilhandel, overdragen en daarna zouden ze de tocht naar Brittannië op eigen gelegenheid voortzetten. Aulus was het er niet helemaal mee eens en hij zei dat dan ook tegen zijn meester.

,,U verwacht veel te veel van die beide knapen," had hij gezegd. ,,Het is eenvoudig onverantwoordelijk hun zoveel waardevolle artikelen mee te geven. Let u maar eens op mijn woorden: u hoort nooit meer iets van ze."

,,Ze zijn zo eerlijk als goud," hield Kalitas koppig vol. ,,Al die tijd dat ze bij mij in dienst zijn, hebben ze geen enkele poging gedaan om me op de gebruikelijke manier te bedriegen."

Aulus klemde zijn dunne lippen op elkaar en schudde het hoofd. ,,Dat is het hem niet," zei hij somber. ,,Ik ben even gek op die jongens als u, maar het lijkt me niet goed om ze aan zo'n verschrikkelijke verleiding bloot te stellen."

,,Weet jij dan een beter middel om de handel met Brittannië op gang te krijgen?" vroeg zijn meester.

,,Waarom gaan we er niet eerst eens zelf rondkijken?" opperde zijn boekhouder.

,,Ach wat, dat is tijdverspilling. We zouden staan te kijken als een kat in een vreemd pakhuis. We weten vrijwel niets van de gewoonten af die de mensen daar er op na houden en we verstaan hun taal niet. Nee, Aulus, ik blijf erbij dat de weg die ik heb uitgestippeld, de beste en de goedkoopste is."

Kalitas had voor zijn vrachtje plaats besproken op een van de laatstvertrekkende schepen van het seizoen, een oude koopvaarder die de winter in Gallië zou gaan doorbrengen. De *Gloria* was een breed uitgebouwd vaartuig, uitgerust zowel met riemen als met zeilen, maar onder normale omstandigheden alleen op de wind aangewezen. De riemen werden slechts bemand wanneer het schip door een windstilte werd overvallen of wanneer er behoefte was aan wat extra-vaart.

Eddi had zich tijdens zijn omgang met Jon een beetje kennis van het zeemansvak eigen gemaakt. Hij fronste de

„Deze bijvoorbeeld," antwoordde Kalitas, terwijl hij een streng kralen op tafel legde.

wenkbrauwen toen hij de positie van het schip in ogenschouw nam. ,,Een eigenaardige ligplaats, niet?" vroeg hij de boekhouder.

Aulus knikte bevestigend. ,,Inderdaad. De eigenaar heeft geen toestemming gekregen dichter onder de wal voor anker te gaan. Hij heeft weliswaar het verschuldigde havengeld betaald, maar hij vertikt het om de belasting te voldoen die het Alexandrijnse redersgilde de binnenkomende schepen oplegt." Hij maakte een brede armzwaai om aan te duiden wat dit betekende. ,,Al die kaden daar staan onder beheer van het gilde. Wie er gebruik van wil maken, moet daarvoor flink dokken. En daar heeft de eigenaar van de *Gloria* geen oren naar. Maar hij is lang de enige niet." Hij wees hun een paar andere schepen aan, die eveneens op veilige afstand van de kaden lagen. ,,Dat zijn allemaal vrijbuiters, zoals ze hier worden genoemd," zei hij.

,,Dan komt het zeker nogal eens voor dat ze moeilijkheden met de leden van het redersgilde hebben?" wilde Bryn weten.

,,O, heel vaak. De havenpolitie heeft er doorgaans de handen vol aan om orde en rust te bewaren. Soms raken de gemoederen tot het kookpunt verhit en dan worden er van weerskanten de gemeenste streken uitgehaald." Met deze woorden draaide de boekhouder zich om en keerde met de jongens naar de stad terug.

,,In ieder geval," zo besloot hij, ,,jullie hebben het schip nu zien liggen. Onthoud goed waar we voor vanavond hebben afgesproken. We worden er per roeiboot heen gebracht en blijven vannacht meteen aan boord, in afwachting van het vroege tij van morgenochtend."

Eddi's ogen glommen van opwinding en hij keek Bryn met een gezicht vol verwachting aan. ,,Stel je voor," zei hij, ,,als de hele stad nog op één oor ligt, zijn wij al onderweg naar Gallië. Ik wou dat het maar alvast zover was!"

Die avond laat echter, toen ze zich een weg zochten door de nauwe straatjes die naar de haven leidden, merkten ze al spoedig dat er iets bijzonders aan de hand was. De mensen snelden in grote groepen in de richting van de kaden en liepen elkaar in hun opgewonden haast bijna onder de voet. Het geschreeuw was op sommige plaatsen oorverdovend. Toen Aulus en de jongens de waterkant bereikten, ontdekten ze de oorzaak van de herrie. Een van de schepen braakte dikke, zwarte rookwolken uit. De havenpolitie sleepte de boot het open water op, weg van de overige vaartuigen. Het was de *Gloria!*

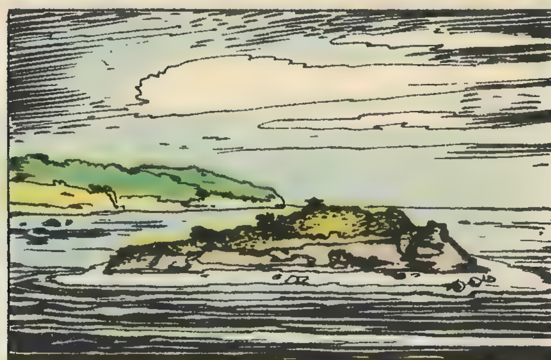
W O R D T V E R V O L G D

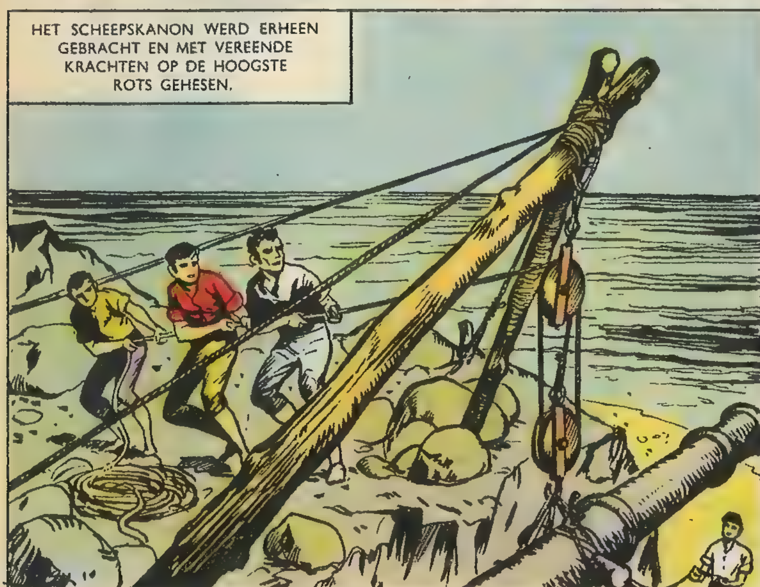
DE SCHIPBREUKELINGEN

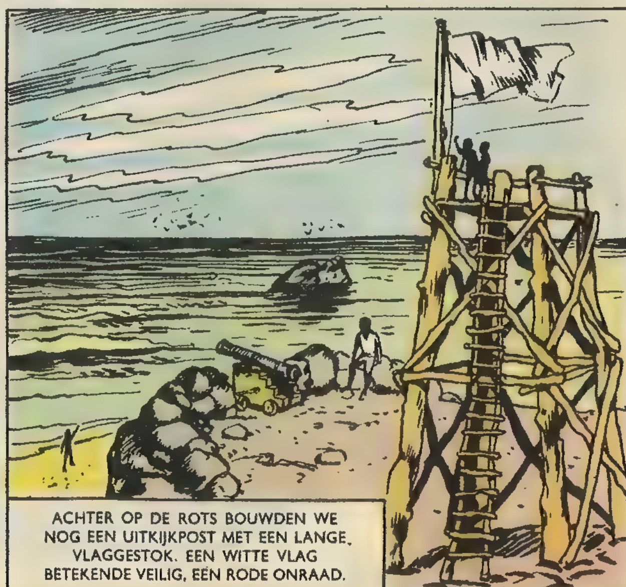

WE WAREN WEER WAT ONDERVINDINGEN RIJKER GEWORDEN. HET EILAND HUISVESTTE EEN PAAR GEVAARLIJKE DIEREN DIE WE MAAR LIEVER UIT DE WEG MOESTEN BLIJVEN. HOEWEL WE TIJDENS ONS LANGE VERBLIJF OP HET EILAND NOG NOOIT EEN MENSELIJK WEZEN GEZIEN HADDEN, BLEVEN WE OP ONZE HOEDE. INBOORLINGEN VAN NABURIGE EILANDEN ZOUDEN OP BEZOEK KUNNEN KOMEN EN OM OP ALLES VOORBEREID TE ZIJN BESLOTEN WE HET EILANDJE DAT VOOR DE KUST IN DE NABIJHEID VAN HET ROTSHUIS LAG, TE VERSTERKEN.

ZO GINGEN ER TIEN JAAR VOORBIJ. . . WE WAREN GEWEND GERAAKT AAN HET LEVEN OP HET EILAND EN WE VOELDEN ONS ER BEST BIJ. WAT NIET WEGNAM DAT WE HOOPTEN TOCH NOG EENS IN DE BESCHAAFDE WERELD TE KUNNEN TERUGKEREN.
DE KANS DAT WE OOIT NOG EENS VAN DIT EILAND AF KOMEN, IS MAAR KLEIN. WE HEBBEN IN AL DIE JAREN NOG NOOIT EEN SCHIP VOORBIJ ZIEN GAAN!

OP EEN MORGEN MERKTEN WE DAT HET BED VAN FRITZ LEEG WAS. WE GINGEN NAAR HET HAVENTJE EN ZAGEN DAT DE KAJAK WEG WAS. . .
DIE IS WEER OP ONDERZOEK UIT. DAT IS WEL ZEKER!

DE HELE DAG BLEEF HIJ WEG EN TOEN HIJ TEGEN ZONSONDERGANG NOG NIET TERUG WAS, GINGEN WE NAAR ONZE UITKIJKPOST, WAAR WE EEN GROOT GEDEELTE VAN DE OMRINGENDE ZEE KONDEN OVERZIEN.

IK ONTDEKTE AAN DE HORIZON EEN STIP DIE STEEDS GROTER WERD. DAT WAS FRITZ. WE VERWELKOMDEN HEM MET EEN PAAR KANONSCHOTEN EN KORTE TIJD LATER LANDDE HIJ BIJ ONZE UITKIJKPOST

ZOALS WE AL VERMOEDDEN WAS HIJ EROP UIT GETROKKEN OM DELEN VAN HET EILAND WAAR WE NOG NOOIT GEWEEST WAREN, TE VERKENNEN. HIJ HAD ZOVEEL BELEEFD DAT WE HEM BETER ZELF AAN HET WOORD KUNNEN LATEN.
IK HEB BELANGRIJK NIEUWS!
NOU, VERTEL OP!

IK WILDE DE WESTKUST VAN HET EILAND ONDERZOEKEN EN ZAT VOOR DAG EN DAUW IN DE KAJAK. PROVIAND, WAPENS, KOMPAS, DAT HAD IK ALLEMAAL BIJ ME.

IK WAS GAUW IN OPEN ZEE EN OP DE PLAATS WAAR ONS SCHIP GEZONKEN IS, ZAG IK DOOR HET HELDERE WATER HEEN VERSCHILLENDE VOORWERPEN OP DE BODEM LIGGEN. ZE ZIJN BEST DE MOEITE WAARD OM ZE EENS OP TE HALEN.

IN RECHTE LIJN GING IK TOEN NAAR HET WESTEN EN KWAM UIT OP EEN ROTSIGE KUST, DIE IK VOLGDE. IK PASSEERDE RAKELINGS EEN ROTS WAAR ETTELIJKE ZEELEEUWEN EN WALRUSSEN LAGEN TE ZONNEN.

ZO SNEL MOGELIJK GING IK DAAR VOORBIJ EN EVEN LATER VOER IK RECHT OP EEN ROTS AF, DIE EEN ENORME POORT VORMDE.

De club van vijf in:

race naar de zon

De emier wil Snuffel kopen, maar Rik weigert. De hond gaat dan achter de secretaris en de vorst aan...

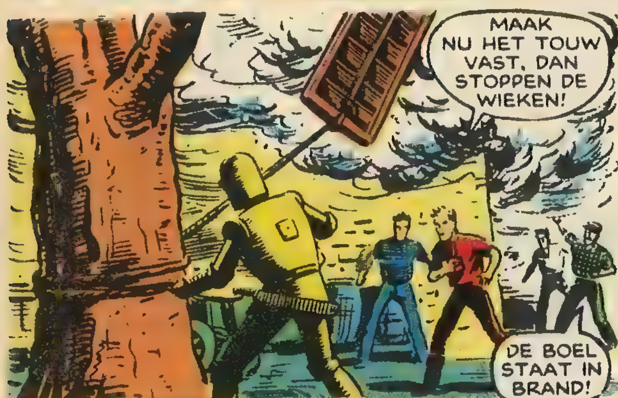

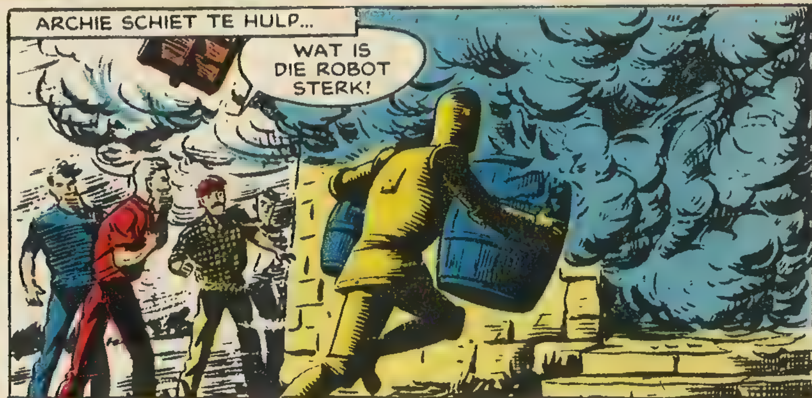
DE MAN VAN STAAL

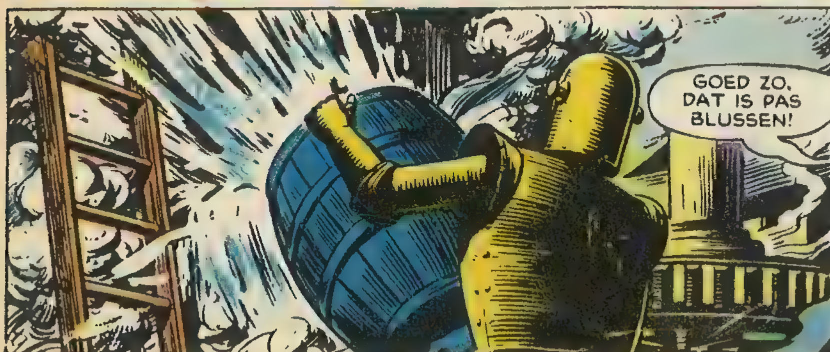

EVEN LATER...
ERG AARDIG VAN DIE MANNEN DAT ZE ONS DEZE OUDE AUTO WILDEN LENEN!
TOT ZIENS!

DAAR STAAT BRANDA'S HELIKOPTER! MAAR IK ZIE NIEMAND!
ZE ZIJN ER AL LANG VANDOOR!

WAT IS DIT? EEN KAART VAN DE WINTERSPORTPLAATS VIULA!

DAT WIJST EROP DAT BRANDA DAARHEEN IS GEGAAN. DAN GAAN WIJ ER OOK HEEN EN WE ZULLEN NIET RUSTEN VOOR WE HEM HEBBEN!

OP NAAR VIULA!
WE MOETEN EEN WINTERSPORTUITRUSTING KOPEN!

TWEE DAGEN LATER...
DAAR LIGT VIULA. WAT ZOU BRANDA HIER ZOEKEN?
GEEN IDEE!

OP HET BALKON VAN EEN HOTEL...
WEET JE ZEKER DAT HIER GOUD IS?
JA. HET WORDT PER EZEL NAAR ZWITSERLAND GEBRACHT.

IK HEB ALLES TOT IN DE PUNTJES GEREGELD. ER KAN NIETS MISGAAN!

OPEENS...
MENEER BRANDA, DAAR IS DE ROBOT!
WEL ALLE... DIT IS DE LAATSTE KEER! NU ZAL IK VOORGOED MET HEM EN ZIJN VRIENDEN AFREKENEN!

WIE puzzelt er mee?

SCHAKELS

Je ziet hier een ketting van zeven schakels. Elke schakel heeft vier vakjes, waarin vier letters moeten komen te staan, die samen een woord vormen. Je moet steeds horizontaal links beginnen en dan met de wijzers van de klok mee de letters invullen. Die in de dubbel omrande vakjes staan (behalve die in de eerste en de laatste) moeten tweemaal gebruikt worden. De derde letter van elk woord is namelijk tevens de eerste letter van het volgende woord. Als alle woorden goed zijn ingevuld, lees je in de dubbel omlijnde vakjes een woord, dat iets heel prettigs betekent. De omschrijvingen zijn: 1 Verschijnsel van verbranding; 2 Schip uit de bijbelse geschiedenis; 3 Zuivelprodukt; 4 In het jaar (Latijn); 5 Rekening; 6 Boeket, bos (bloemen); 7 Denkbeeld.

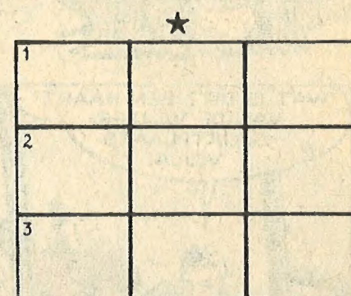

BEELDPUZZELSOM

(1 — 3) + (2 — 1) + (3 — 2) = ?
(4 — 3) + (5 — 2) + (6 — 4) = ?
(7 — 3) + (8 — 4) + (9 — 1) = ?

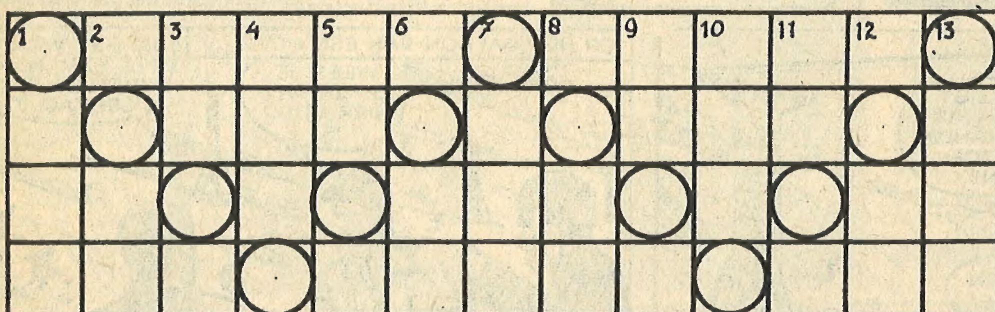
Met deze opgave ga je als volgt te werk: je neemt het eerste rijtje van boven naar beneden, je schrijft op wat het eerste figuurtje betekent en trekt daar de derde letter af (1 — 3). Daarna het tweede figuurtje min de eerste letter. Als je het derde ook goed doet, vormen de drie overgebleven stukken samen een nieuw woord. Op dezelfde manier handel je ook met de andere twee rijtjes.

★

INVULRAADSEL

De volgende negen woordbrokjes behoren zó in deze figuur geschikt te worden, dat er drie goede woorden ontstaan. Bovendien moet je op de eerste rij van boven naar beneden ook een woord kunnen lezen. Het is de naam voor een soort pompoen. AAR-BAS-BOU-KA-LE-ON-PEL-TER-TI. De omschrijvingen zijn: 1 Aardmannetje; 2 Steltloper; ook bijnaam voor ooievaar; 3 Bolwerk

VERBORGEN SPREEKWOORD

In deze rechthoek ga je de hieronder gevraagde dertien woorden van boven naar beneden invullen. Als je de juiste woorden genomen hebt, moet je tenslotte op de rij omringde vakjes van links naar rechts een spreekwoord kunnen lezen.

1 Erg warm; 2 Zwaar metaal; 3 144 stuks; 4 Zwart snoepgoed; 5 Toespraak; 6 Hoofddeksel; 7 Lastdier; 8 Voedsel, spijs; 9 Dans; 10 Vloeibaar vet; 11 Uit vulkanen stromende gloeiende massa; 12 Arbeid; 13 Ontkenning

DRIEDUBBEL TOVERVIERKANT

Dit driedubbel tovervierkant wijkt een beetje af van die, welke jullie gewoonlijk krijgen op te lossen. Elk vierkantje is op zichzelf een tovervierkant, maar het aardige is, dat ze zó aan elkaar zijn geplakt, dat op 4 horizontaal (behalve het hieronder gevraagde woord van 4 letters) ook nog een woord van 10 letters (dus 4 t/m 10) komt te staan, dat karton betekent.

1 Nat van vruchten
2 Papegaai
3 Melkspijs
4 (t/m 7) Tafelgerei
5 Kelner
6 Toespraak
7 Soort haak om iets uit het water op te vissen
8 Inwoner van Ierland
9 Meisjesnaam
10 Snel

OPLOSSINGEN van de puzzels uit ons vorig nummer

Raadsel

Raaf, graaf, braaf.

Optelsom

WATER + GLAS = WATERGLAS

Kamraadsel

```
P A N T O F F E L
E   I   E   I   O
P   C   V   E   O
E   H   E   T   D
R   T   R   S   S
```

Ruitpuzzel

```
E
E L
R E L
L E E R
R E K E L
K R E K E L
L E K K E R S
L E K K E R
K R E E K
K E E R
R E E
R E
E
```

Kruiswoordpuzzel

```
STIP DWERG
SLAK RIA ARA
AAN BIEFSTUK
L DRAB EN TE
OVAAL VLET N
NAR KIL LIP
NTS NAT ROS
D SLAG APART
AL EG MAAN E
REGENBUI NEE
MEE EIS WILG
DROST HEES
```

Visitekaartje

BOUWMEESTER

Alona Wildebras

DE TREIN WAARIN ALONA EN MAY REISDEN, HEEFT EEN ONGELUK GEHAD. ALONA HEEFT MAY UIT EEN RIVIER GERED.

ALLES KOMT WEER GOED. MAAR WAAROM BEN JE WEGGELOPEN?

IK MOEST VAN DE DIRECTRICE GAAN ZWEMMEN EN DAT WIL IK NIET.

ALONA KAN HET NIET BEGRIJPEN. EVEN LATER ZIJN ZE BIJ HET HUIS VAN MAYS OUDERS.

MAY! O, WAT EEN GELUK DAT JE GERED BENT NA DAT ONGELUK!

JA, DAT HEB IK TE DANKEN AAN ALONA!

ALONA LAAT HEN ALLEEN. NADAT ZE ZICH VERKLEED HEEFT, BELT ZE DE DIRECTRICE VAN DE SCHOOL OP.

IS HET GOED DAT IK HIER EEN PAAR DAGEN BLIJF? DANK U. LIEVE HELP, WAT IS DAT?

AAN DE DEUR WORDT ZE BESTORMD DOOR JOURNALISTEN EN FOTOGRAFEN.

WILT U DIE DUIK NOG EEN KEER DOEN, ZODAT WE ER FOTO'S VAN KUNNEN MAKEN?

NATUURLIJK WEL. IK VIND HET EEN LEUK IDEE!

EVEN LATER RIJDT ZE IN EEN AUTO NAAR HET ZWEMBAD. MAAR...

O NEE, NIET IN EEN ZWEMBAD! IK DUIK VEEL LIEVER VAN DIE SPOORBRUG!

DE MANNEN ZIJN VERBAASD...

WILT U ECHT OPNIEUW VAN DIE BRUG AFDUIKEN?

NATUURLIJK, WAAROM NIET?

EN ZE MEENT HET. EVEN LATER SUIST ZE VAN DE BRUG NAAR BENEDEN.

HELAAS HEEFT ZE GEEN DROGE KLEREN BIJ ZICH...

SORRY DAT IK ZO NAT BEN!

O, DAT GEEFT NIET!

NADAT ZE ZICH BIJ MAY THUIS VERKLEED HEEFT, MAG ZE MEE NAAR DE DRUKKERIJ VAN DE KRANT...

O, WAT GAAT DAT VLUG!

FOTO'S VAN HAAR EN MAY SIEREN DE VOORPAGINA...

MOEDIG MEISJE REDT VRIENDIN UIT RIVIER

IK STUUR GAUW EEN KRANT OP NAAR THUIS. WAT ZULLEN ZE OPKIJKEN!

ER IS NÓG IEMAND DIE VERRAST OPKIJKT. HET IS DE VADER VAN MAY.

MIJN KLEINE MEISJE! IK MOET HAAR DIRECT GAAN OPZOEKEN!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.